

12.2.2023 – neděle Sexagesimae (60 dní před Velikonocemi)

Prokletí duchovní sterility

Čtení: Žalm 95,1- 11; Židům 3,7-19

Písně: To je Tvůj dům, 115 Bůh je náš, 333 V Písmu svatém čteme, 241 Kdo mě z pout, 427 Pro Krista v boj

Dejte si pozor, bratří, aby někdo z vás neměl srdce zlé a nevěrné, takže by odpadl od živého Boha. Naopak, povzbuzujte se navzájem den, co den, dokud ještě trvá ono dnes, aby se nikdo z vás, oklamán hříchem, nezatvrdil. Vždyt' máme účast na Kristu, jen když své počáteční předsevzetí zachováme pevné až do konce. Je řečeno: Jestliže dnes uslyšíte jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce ve vzdoru!" (Žid 3,12-15)

Žijeme v prostředí silného zastrašování. Svět a ďábel nás děsí. Chtějí nad námi získat kontrolu a moc. **Láska, kterou máme od Boha, je mocnější než strach.** Víme, že nás Ježíš chrání svou láskou. Přijali jsme lásku a můžeme ji dávat druhým.

Z lásky k Bohu jsou věřící schopni přinášet velké oběti (vdovin peníz) a vzdát se někdy všeho, co mají.

Co od nás Bůh očekává?

Aby naše víra byla živá a láska směřovala nejprve k Němu. Víra a spasení v Ježíše pro nás nesmí ustrnout. Slova z Matoušova evangelia, nechť jsou varováním při Kristově soudu: Tak budou poslední první a první poslední (Mat 20,16). O tom jsme mluvili minulou neděli. Mít prostě vždy postoj neužitečného sluhy.

Ztrácíme ostražitost, pokud si začneme věřit na základě chození v těle (naše Já).

Člověk musí prozkoumat své vlastní srdce. Když není touha po Boží přítomnosti a jeho záměrech, když láska ochladne – je to varovné znamení pro pokání a lítost. Úzkost pochází od Ducha svatého, který je zarmoucen. Pokud dovolíme, aby v nás Boží život zemřel, pamatujme, že v důsledku toho můžeme být odmítnuti. Bůh nám při soudu řekne: Nikdy jsem tě neznal!

Pokud je společenství tvořena takovými lidmi, vytvoří nominální společenství nabobtnalé liturgií a tradicí. **Duchovní člověk potřebuje duchovní potravu;** světskou potravu nepotřebuje a spíše se jí vyhýbá.

Jsmo pro Boha půdou, kterou připravuje deštěm a pak do ní zasévá semena, aby nakonec přinesla ovoce. Bůh vybírá správné semeno. Máme nést ovoce „pustí-li se lijavec nebo padá-li sníh z nebe, nevrací se zpátky, nýbrž zavlažuje zemi a činí ji plodnou a úrodnou, takže vydává símě tomu, kdo rozsívá, a chléb tomu, kdo jí. Tak tomu bude s mým slovem, které vychází z mých úst: Nenavrátí se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná, co chci, vykoná zdárně, k čemu jsem je poslal.“ „S radostí vyjdete a budete vedeni v pokoji. Hory a pahorky budou před vámi zvučně plesat a všechny stromy v poli budou tleskat. Místo trní vyrostou cypřiš, místo plevele vzejde myrta. To bude k oslavě Hospodinova jména, za trvalé znamení, které nebude vymýceno.“ (Iz 55,10-13).

" Země, která často přijímá déšť a rodí užitečnou rostlinu těm, kdo ji obdělávají, má účast na Božím požehnání. Rodí-li však jen trní a bodláčí, je nepotřebná a blízká prokletí, a nakonec bývá vypálena." (Žid 6,7-8)

Může nést dobré ovoce, ale také bodláčí a trní. Pak je odmítnuta a prokleta. Naším úkolem je připravit své srdce a svého ducha na to, aby v pokoře přijal Boží setbu.

Bůh stvořil zemi s mocí nést ovoce.

" Bůh také řekl: „Zazelenej se země zelení: bylinami, které se rozmnožují semeny, a ovocným stromovým rozmanitého druhu, které na zemi ponese plody se semeny!“ A stalo se tak. Země vydala zeleň: rozmanité druhy bylin, které se rozmnožují semeny, a rozmanité druhy stromoví, které nese plody se semeny. Bůh viděl, že to je dobré." (Genesis 1:11-12).

Bůh oslovil zemi jako živou bytost: "Necht' země vydá travu...".

Jakmile je země připravena, Pán zasévá své semeno:

„Vyšel rozsévač rozsívat semeno. Když rozsíval, padlo některé zrno podél cesty, bylo pošlapáno a ptáci je sezobali. Jiné padlo na skálu, vzešlo a uschlo, protože nemělo vláhu. Jiné padlo doprostřed trní; trní rostlo s ním a udusilo je. A jiné padlo do země dobré, vzrostlo a přineslo stonásobný užitek.“ To řekl a zvolal: „Kdo má uši k slyšení, slyš.“ (Lukáš 8,5-8).

Jsmo schopni přijmout do svého srdce další život a žít pro Boží setbu?

Musíme mít na paměti, že z osiva, které nám bylo dáno, budeme skládat účty před Bohem.

Co děláme se svým časem? Přijímáme Boží slovo a pěstujeme ho ve svém srdci, aby rostlo, nebo ho přehlušíme světskými věcmi či žádostmi?

Pokud slovo přehlušíme, duchovně umíráme. Chůze v Duchu znamená poslouchat slovo, chodit v něm. **Víra je investicí do věčných věcí.** Jsme, žijeme v tomto světě, ale nežijeme pro něj.

Víra není automatická. Je třeba o ní pečovat. Musí ti hořet duše jako lucerna moudré panny, která čeká na svého snoubence. Olej pochází z vašeho společenství s Duchem svatým. Nemůžeme si je půjčovat od jiných! Musíme mít svou míru a zásoby, aby vaše srdce hořelo, až Pán přijde pro svou (nevěstu)církev. Olej symbolizuje Ducha svatého, stav očekávání, ale také víry. Je to nezbytné pro chození za Pánem. Akt víry není o následování. Izraelci přešli Rudé moře, protože měli víru. Naproti tomu Egypťané, kteří je napodobovali, zahynuli.

Kdo je ten, kdo pěstuje trní a bodláčí? Kdo žije sám pro sebe, žije v těle, a ne pro Ducha, bude nakonec proklet a spálen v ohni.

Dnes uslyšíte jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce.

" určuje Bůh jiné ‚dnes‘. V Davidových žalmech, tedy po dlouhé době, jak už bylo pověděno, říká: ‚Jestliže dnes uslyšíte jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce!‘." (Žid 4,7).

Neříkejme, že ještě ne! Pros o Boží semeno, připrav své srdce a duši a přinášej ovoce hodné rozpomenutí(syn). Máme být plodnou půdou přinášející požehnané ovoce. Bůh dává ochotu a koná a spolupracuje s těmi, kdo ho milují. Milujme, myslíme na potřeby druhých, Bůh nabízí prostředky na pomoc druhým. Ovocem bude radost těch, kterým jsme pomohli. Ovocem bude sláva, kterou si díky tomu Ježíš vydobude.

Musíme nést správné ovoce. Jsme přirovnáváni k ovocnému stromu v sadu.

Jinak je tady Boží spravedlnost - "Sekera už je na kořeni stromů; a každý strom, který nenese dobré ovoce, bude vyřat a hozen do ohně." (Mat 3,10).

Shrnutí – závěr

Jsmo Hospodinovou půdou připravenou přijmout Boží slovo. Pán se o ni stará, kropí ji a hnojí. Svým způsobem jsmo zodpovědní za přípravu na přijetí slova a přinášení ovoce. *(Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání. Proti tomu se zákon neobrací. Gal 5,22-23).*

Máme žít pro slovo, mít vroucí srdce, citlivého ducha a ochotné odhodlání konat milosrdenství vůči bližním. Máme setrvávat ve společenství s Duchem svatým, aby naše lampa víry stále svítila. Být připraveni a čekat na Pánův příchod.